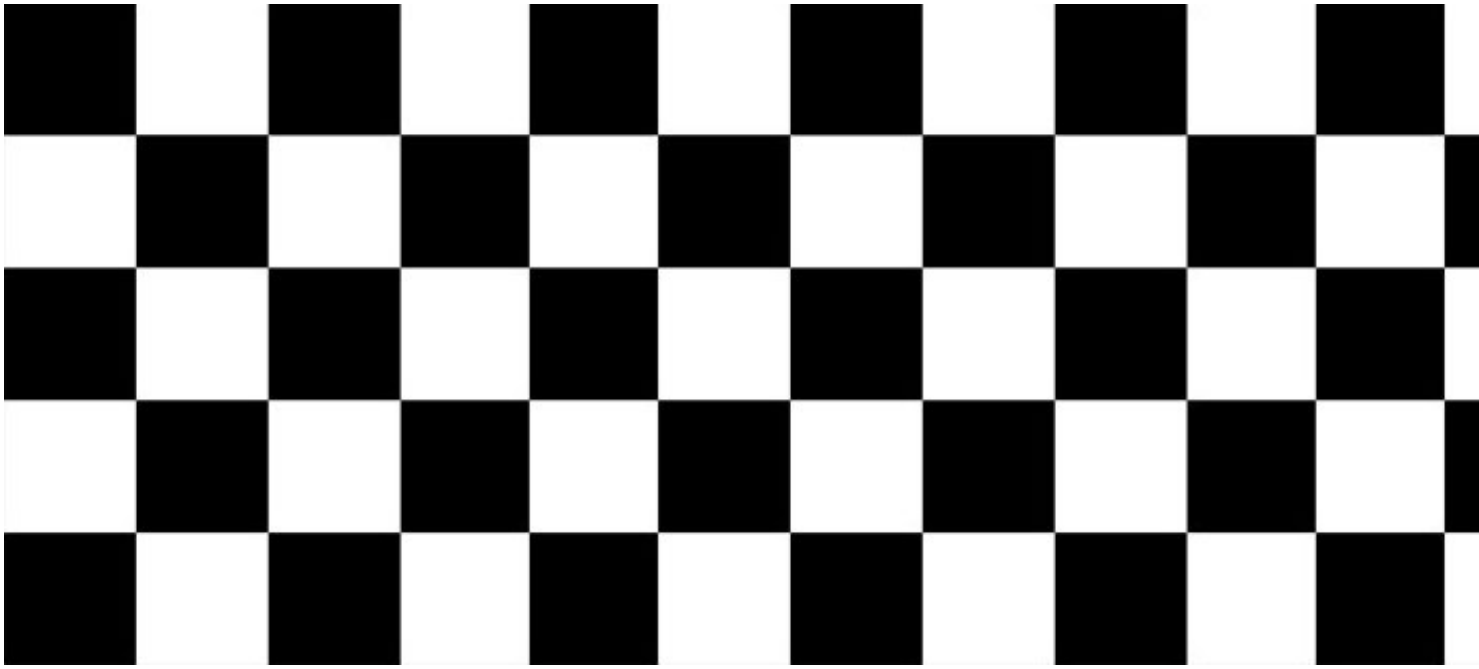
Η μεγαλύτερη, η πιο οδυνηρή πλαστογραφία είναι η αντιστροφή της πραγματικότητας. Ειδικά για σοβαρά θέματα. Ένα πολύ χαρακτηριστικό τέτοιο παράδειγμα είναι η απόπειρα που έγινε τον πρώ το κιόλας Αύγουστο των Απριλιανώ ν.

Τότε λοιπόν, επιχειρήθηκε η ολοκληρωτική ανατροπή των πεπραγμένων στο διαβόητο μπλόκο της Κοκκινιάς. Στην εκδήλωση που διοργανώθηκε από την Στρατιωτική Διοίκηση Πειραιώς, υποστηρίχτηκε ότι «οι κουκουλοφόροι καταδότες ήταν μέλη του Κ.Κ.Ε.» και πως οι εκτελεσθέντες δεν ήταν παρά «οι κακούργοι της Ο.Π.Λ.Α.»

Ένα χρόνο αργότερα, τον Αύγουστο του ’68, ο Δήμαρχος Νίκαιας, το πήγε παρακάτω, αποκαλώντας τους δράστες *«μασκοφόρους προδότας κομμουνιστάς»* και τα θύματα ως *«αθώους εθνικόφρονας πολίτας της Νικαίας»*

.

Ιστορική λεπτομέρεια: ο δοτός Δήμαρχος της επταετίας ταγματάρχης ε.α., ήταν ανιψιός του διοικητή των Ταγμάτων ασφαλείας, τα οποία με τις Γερμανικές δυνάμεις Κατοχής,

έσφιξαν τον κλοιό τα ξημερώματα της μοιραίας εκείνης 17ης Αυγούστου.

Αργά το απόγευμα της ίδια μέρας, άφηναν πίσω τους 300τόσα πτώματα, δεκάδες καμένα φτωχόσπιτα και μερικές χιλιάδες κάτοικοι της Κοκκινιάς όδευαν ως όμηροι στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου. Χίλιοι εξ αυτών δεν επέστρεψαν ποτέ στις εστίες τους.

Χρειάστηκε ένας Δεκέμβρης, τρία χρόνια Εμφύλιου, ένα παρακράτος τέρας, ένα βασιλικό και άλλο ένα στρατιωτικό πραξικόπημα, για να αποδοθούν με ακρίβεια τα γεγονότα. Στο ενδιάμεσο, το ’64, έγινε και μια τολμηρή κινηματογραφική προσπάθεια από τον Άδωνη Α. Κύρου, που κρίθηκε θετικά στην εποχή του.

Τα θυμήθηκα όλα τούτα τα σοβαρά και τα μοιραία γεγονότα, που στιγμάτισαν ανεπανόρθωτα χιλιάδες ανθρώπους, αντικρίζοντας σχόλια, κριτικές και παιχνίδια με κάτι ευτελές και αδιάφορο μπροστά σε εκείνες τις μυλόπετρες της Ιστορίας.

Αναφέρομαι στις αντιθέσεις που εξέφρασαν παράγοντες του χώρου στο πρόσφατο, 64ο Διεθνές Ράλυ Ακρόπολις. Το περιεχόμενο τους, το επίπεδο και τα μέσα που εκφράστηκαν τα χαρακτηρίζουν. Όλα δε, εστιάζουν στο να αντιστρέψουν, με τρόπο σφόδρα ανέντιμο τα γεγονότα.

Θέλω να πω, ότι αν διατηρείς ψήγματα υπευθυνότητας:

Δεν σέρνεις προσβολές στους τοίχους του f/b, για να δημιουργείς εντυπώσεις, ανάμεσα σε όμοιούς σου ή άλλους ανυποψίαστους και όχι ιδιαίτερα σχετικούς.

Δεν μπουκάρεις στην αίθουσα Τύπου κραδαίνοντας τα επίσημα έντυπα του αγώνα, κραυγάζοντας περί μιας λάθος ημερομηνίας, λες και ανακάλυψες τον Νέο Κόσμο, τον οποίον επιπροσθέτως λογίζεις ως τις Ινδίες.

Δεν βγαίνεις, ως απατημένη σύζυγος, να μουρμουράς για απλήρωτη εργασία τρίτων στην

κρατική τι βί, κατακρίνοντας ανθρώπους που πριν μήνες εναγκαλιζόσουν και θερμά ασπαζόσουν. Ειδικά όταν παρακαλούσες, αυτούς τους τρίτους τους απλήρωτους, να παραμείνουν στο πόστο τους.

Δεν επικαλείσαι στο twitter έννοιες που πάντα καταπατούσες: π.χ. Σεβασμός. Και όχι, μην συγχέεις τα «μούτρα» με την αδιαφορία. Και ναι, είσαι τυχερός που μόνον αδιαφορούν.

Δεν ασκείς χαμηλή μικροπολιτική, μόνον διότι κατάλαβες πως είσαι πρώην παράγων. Ούτε διότι δεν έγινες ποτέ, παρά τις προσπάθειές σου. Ειδικά αν δεν τα καταφέρνεις με τα γράμματα.

Δεν μοιράζεις τα έντυπά σου, στις εκδηλώσεις ενός μαγαζιού που παντοιοτρόπως έχεις με ατιμία μειώσει. Ειδικά αν αυτά τα έντυπα δεν αποτελούν κάτι το ιδιαίτερο, για το πούμε πολύ διακριτικά.

Δεν κάνεις κουβέντα για «συμμορία», όταν και οι πλέον αφελείς έχουν αντιληφθεί ότι η δική σου παρουσία συγγένευε με τον όρο κατά πως τον θέτεις.

Δεν λες άλλα στο vis a vis και εντελώς άλλα από πίσω. Και όχι, δεν είναι χαριτωμένο. Αρρώστια είναι.

Όλες αυτές οι συμπεριφορές, δεν είναι μόνον απρεπείς, αγενείς, ή απαράδεκτες. Είναι κυρίως, δηλωτικές του επιπέδου.

Να το πούμε κι αλλιώς; Άλλοι παραχαράσσουν με λέξεις. Άλλοι με δάκρυα. Ε! υπάρχουν και τα υβριδικά μοδέλα. Το κάνουν και με τα δυο. Αιδώς εις το τετράγωνο.

Για να το κλείσουμε, το θέμα. Τα πάντα μπορούν να λεχθούν. Υπάρχει ο τρόπος ο σωστός. Ο υπεύθυνος, ο λογικός.

Υπάρχει και ο τρόπος του Πλυτζανόπουλου. Ότι μπορεί ο καθένας. Ότι μπορεί.

Διότι, έκαστος εφ’ ω ετάχθη